

3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia praw podstawowych skarżącego zagwarantowanych mu przez Konwencję o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności

— skarżący twierdzi w tym względzie, że nałożenie na niego ograniczeń naruszyło jego prawo do rzetelnego procesu sądowego, do domniemania niewinności, prawo do obrony, a także do ochrony własności prywatnej.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020, L 71, s. 10.

⁽²⁾ Dz.U. 2020, L 71, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 11 maja 2020 r. – Zhejiang Hangtong Machinery Manufacture i Ningbo Hi-Tech Zone Tongcheng Auto Parts / Komisja

(Sprawa T-278/20)

(2020/C 222/37)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Zhejiang Hangtong Machinery Manufacture Co. Ltd (Taizhou, Chiny), Ningbo Hi-Tech Zone Tongcheng Auto Parts Co. Ltd (Ningbo, Chiny) (przedstawiciele: K. Adamantopoulos i P. Billiet, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżące wnoszą do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonego rozporządzenia w zakresie w jakim dotyczy ono skarżących; oraz
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżące wnoszą o stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/353 z dnia 3 marca 2020 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe i stanowiącego o ostatecznym pobraniu cła tymczasowego nałożonego na przywóz felg stalowych do użytkowania na drodze pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej⁽¹⁾.

Na poparcie skargi skarżące podnoszą trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo, popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych oraz zastosowała błędne koło w rozumowaniu: 1) stwierdzając, że skarżące systematycznie nie współpracowały z Komisją i stosując w związku z tym art. 17 ust. 4 rozporządzenia podstawowego⁽²⁾; 2) uznając, że skarżące wniosły o ustalenie indywidualnego marginesu dumpingu zamiast uznania za producenta eksportującego objętego próbą zgodnie z art. 17 ust. 1 i 2 rozporządzenia podstawowego, naruszając w związku z tym również art. 6 rozporządzenia podstawowego; oraz 3) nakładając na skarżące w najwyższym stopniu sankcjonujące rezydualne cło antydumpingowe przeznaczone dla niewspółpracujących stron lub stron, które nie zgłosiły się, naruszając w związku z tym również art. 2, 3 i art. 9 ust. 4 rozporządzenia podstawowego oraz zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, dobrej administracji, niedyskryminacji oraz proporcjonalności.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo, popełniła oczywisty błąd w ocenie okoliczności faktycznych, naruszyła zasadę dobrej administracji, nie przedstawiła odpowiedniego uzasadnienia oraz przedstawiła błędne i sprzeczne rozumowanie 1) stosując względem skarżących pojęcie „dostępnych faktów” oraz 2) nie uwzględniając: a) wartości normalnej skarżących i b) ich ceny eksportowej czy też alternatywnych metod ustalenia ceny eksportowej skarżących do celów obliczenia ich marginesu dumpingu wbrew art. 2 ust. 6 lit. a), art. 2 ust. 8, 10 i 11, art. 3, art. 6, art. 9 ust. 4 oraz art. 18 ust. 1 i 3 rozporządzenia podstawowego, a także wbrew art. 2, 3, 6.6 i 6.8 w związku z załącznikiem II pkt 3 porozumienia antydumpingowego WTO.

3. Zarzut trzeci, zgodnie z którym Komisja naruszyła prawo do obrony skarżących: 1) odmawiając obliczenia ich wartości normalnej i ujawnienia jej, wbrew art. 20 ust. 2 i 4 rozporządzenia podstawowego, a także wbrew art. 12.2 porozumienia antydumpingowego WTO; oraz 2) nie ujawniając danych, które wykorzystwała do obliczenia marginesu dumpingu i marginesu szkody skarżących.

⁽¹⁾ Dz.U. 2020 L 65, s. 9.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej (Dz.U. 2016 L 76, s. 21).

Skarga wniesiona w dniu 12 maja 2020 r. – CWS Powder Coatings/Komisja

(Sprawa T-279/20)

(2020/C 222/38)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: CWS Powder Coatings GmbH (Düren, Niemcy) (przedstawiciele: R. van der Hout, C. Wagner i V. Lemonnier, Rechtsanwälte)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2020/217 ⁽¹⁾ w zakresie, w jakim dotyczy klasyfikacji i oznakowania ditlenku tytanu; oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

1. Zarzut pierwszy: Komisja naruszyła art. 53c rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 1272/2008 ⁽²⁾ poprzez wydanie aktu prawnego w odniesieniu do różnych przedmiotów regulacji.
2. Zarzut drugi: Klasyfikacja ditlenku tytanu dokonana w zaskarżonym rozporządzeniu stanowi naruszenie wymagań w zakresie klasyfikacji na podstawie art. 53a, art. 37 ust. 5 i art. 3 ust. 1 w związku z pkt 3.6.2.2 załącznika do rozporządzenia nr 1272/2008.
3. Zarzut trzeci: Zmiana załącznika II do rozporządzenia nr 1272/2008 odnośnie do ciekłych mieszanin, w skład których wchodzi ditlenek tytanu nie może być oparta na art. 53 ust. 1 w zw. z art. 53a tego rozporządzenia.
4. Zarzut czwarty: Zmiana załącznika II do rozporządzenia nr 1272/2008 odnośnie do stałych mieszanin, w skład których wchodzi ditlenek tytanu nie może być oparta na art. 53 ust. 1 w zw. z art. 53a tego rozporządzenia.
5. Zarzut piąty: Komisja uchybiła ciężącemu na niej obowiązkowi, przed wydaniem zaskarżonego rozporządzenia, przeprowadzenia oszacowania skutków.
6. Zarzut szósty: Zaskarżone rozporządzenie narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ klasyfikacja określonych cząsteczek ditlenku tytanu i określenie wymogów dotyczących oznakowania nie jest odpowiednie dla osiągnięcia celu (ochrona zdrowia) oraz dostępne były łagodniejsze środki.